

Turystyka zagospodarowanie obszarów przyrodniczych – Bieszczady

Wstęp.

Rozdział I.

Turystyka jako jeden z zasadniczych sposobów zagospodarowania obszarów przyrodniczo cennych

1.1 Podstawowe definicje i pojęcia w zakresie turystyki.

1.2. Rodzaje i formy turystyki

1.3. Funkcje pozytywne i dysfunkcje turystyki.

Rozdział II.

Znaczenie rozwoju turystyki jako elementu strategii zagospodarowania obszarów przyrodniczo cennych na przykładzie Bieszczadzkiego Parku Narodowego i jego otuliny.

2.1. Ochrona przyrody na obszarach przyrodniczo cennych w Polsce. Rys historyczny.

2.2. Formalno-prawne uwarunkowania ochrony obszarów przyrodniczo cennych w Polsce końcem lat dziewięćdziesiątych XX wieku oraz po wstąpieniu do Unii Europejskiej.

2.3 Formy ochrony przyrody.

2.4. Strategie zagospodarowania obszarów przyrodniczo cennych. Udostępnianie obszarów chronionych dla potrzeb turystyki.

2.3.1. Strategie gmin leżących na terenie BdPN lub w jego otulinie.

2.3.2. Strategia ochrony przyrody w Bieszczadzkim Parku Narodowym oraz zasady udostępniania obszarów chronionych dla potrzeb turystyki.

Rozdział III.

Charakterystyka bieszczadzkiego parku narodowego. powstanie BdPN, strategia rozwojowa w okresie jego xxx lat istnienia.

3.1. Bieszczady. Środowisko geograficzne.

3.2. Rzeźba terenu.

3.3. Hydrografia.

3.4. Klimat.

Zakończenie.

Bibliografia